

nemføre de mål og visioner, der er fremstillet, og det er smukt.

Men jeg synes også, det fremgår, at man forestiller sig, at arbejdsmarkedet er præget af idyl, og at man forestiller sig, at der er harmoni i sikkerhedsarbejdet, at sikkerhedsorganisationerne bare skal have de rette redskaber, og så kan tingene gennemføres. Det forekommer mig, at man ikke rigtig kan høre, at der i det spørgsmål foregår en benhård kamp mellem lønmodtagerne og arbejdsgiverne, fordi der selvfølgelig er objektive interesse modsætninger i det her spørgsmål.

Arbejdsgiverne og arbejderne har selvfølgelig på lang sigt og ud fra en samfundsmæssig betragtning interesse i et godt arbejdsmiljø, men der er kortsigtede gevinster at hente for den enkelte arbejdsgiver i at spare på arbejdsmiljøet. Og der foregår en benhård konkurrence mellem virksomhederne på arbejdsmiljøet, sådan at den, der kan underbyde på det spørgsmål, som regel får ordren.

Derfor er det ikke idyl og harmoni, der præger området, og derfor er det nogle andre virkemidler, der indimellem må til, og bl.a. er man jo nødt til helt klart at styrke lønmodtagerens mulighed for at gribe direkte ind i arbejdsmiljøet på den måde, at sikkerhedsrepræsentanten på den enkelte virksomhed konkret har mulighed for at gribe ind og standse, hvis man møder skadeligt eller sundhedsskadeligt arbejde eller direkte farligt, ulykkestruende arbejde, og dér må lønmodtagerne have nogle muligheder, nogle redskaber for også selv at gribe ind, også uden om den harmoni, som der tilsyneladende ligger hen over hele fremstillingen, som vi hører den her.

(Kort bemærkning).

Poul Erik Dyrlund (S):

Jeg vil godt sige til fru Anne Baastrup, at uanset hvad Arbejdstilsynet har sagt i forbindelse med udkastet til denne her handlingsplan, uanset hvad der står i handlingsplanen i dag, så er jeg helt skråsikker på, at både fru Anne Baastrup og jeg kan blive enig med arbejdsministeren om, at én dødsulykke er én for mange. Vi vil ikke acceptere dødsulykker på arbejdsmarkedet, selvfølgelig ikke.

Om spørgsmålet omkring timetal, som fru Anne Baastrup også rejser: Det har jeg ikke gjort mig nogen præcise overvejelser om, men der er dog det at sige til det, at på den måde, som man på nuværende tidspunkt bruger og anvender bedriftssundhedstjenesten, så er der ikke lige-

viser noget, der indikerer, at der ikke skulle være ressourcer nok, når man taler om 1,3 time pr. lønmodtager, og her er det til gengæld også min opfattelse, at her bør vi selvfølgelig lytte til parterne og sige: Hvad er det fornuftige, hvor er det fornuftige niveau i den her sag? Herom hersker ingen tvivl.

Så er der fru Jette Gottlieb, som synes, jeg er for flink. Jeg har en lille opfattelse af, at fru Jette Gottlieb nok er lidt af en skuespiller her på talerstolen, for jeg har erfaring for, at fru Gottlieb lytter godt efter sådan i dagligdagen, og det tror jeg også hun har gjort i dag, for ikke mindre end fire gange har jeg været inde med en løftet pegefinger over for arbejdsmarkedets parter i min ordførertale, hvor jeg klart og tydeligt har sagt, at nu handler det om at oppe sig, nu handler det om at få ført nogle af de her ting ud i livet ganske konkret og håndgribeligt. Jeg synes egentlig også, at i de påtegninger, jeg kom med, lå der vel egentlig også, hvis jeg skal være meget diplomatisk, en lille skjult trussel.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Det er jo fuldstændig rigtig, hvad hr. Poul Erik Dyrlund siger, at BST jo rent faktisk ikke anvendes i det omfang, der svarer til 1,3 lønmodtager-time, men sagen er jo i al sin enkelthed den, at 44 pct. af de virksomheder, der er tilsluttet BST, rent faktisk ikke har kontakt med BST. Dér lægger hr. Poul Erik Dyrlund op til, at man på en eller anden måde skal have et tilsyn med bedriftssundhedstjenesten. Enig. Men hvordan har hr. Poul Erik Dyrlund tænkt sig det, og hvad vil der så ske med BST, hvis det er sådan, at man rent faktisk får en 100 pct.s udnyttelse? Hvad er det for nogen planer, hr. Poul Erik Dyrlund har omkring BST?

(Kort bemærkning).

Jette Gottlieb (EL):

Med hensyn til det dér med at høre efter, er det jo en vigtig ting. Hr. Poul Erik Dyrlund overså, at jeg netop kvitterede for hans meget konkrete tilgang og hans vilje til at finde redskaber til at gennemføre tingene.

Det, jeg bare påpeger, er, at det foregår altså ikke i en harmonisation, men i en modsætningsituation, for der er modsætninger, der er forskellige interesser mellem lønmodtagerne og arbejdsgiverne, og derfor kan man ikke over én kam snakke om arbejdsmarkedets parter. Det er noget forskelligt, de har interesse i. Det er klart,